ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο πενταμελές τμήμα)

της 16ης Ιουνίου 2011 *

Στην υπόθεση T-194/06,

SNIA SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους A. Santa Maria, C. Biscaretti di Ruffia και E. Gambaro, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους V. Di Bucci και F. Amato, στη συνέχεια δε από τους Di Bucci και V. Bottka,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα περί μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως C(2006) 1766 τελικό της Επιτροπής, της 3ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας), καθόσον αφορά την προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους V. Vadapalas (εισηγητή), προεδρεύοντα, A. Dittrich και L. Truchot, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 19ης Μαΐου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, SNIA SpA, είναι εταιρία ιταλικού δικαίου. Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, η προσφεύγουσα αποτελούσε τον κύριο μέτοχο, με μερίδιο ανερχόμενο από 53 % έως 59 %, της Caffaro SpA (στο εξής: πρώην Caffaro), η οποία ήλεγχε, κατά 100 %, το κεφάλαιο της εταιρίας Industrie Chimiche Caffaro SpA (που κατέστη η εταιρία Caffaro SpA, μετέπειτα δε κατέστη η εταιρία Caffaro Srl, στο εξής: Caffaro). Η τελευταία διέθετε στο εμπόριο, μέχρι το 1999, υπερβορικό άλας (στο εξής: PBS). Το 2000, η πρώην Caffaro συγχωνεύθηκε με την προσφεύγουσα, η οποία απέκτησε τον έλεγχο, κατά 100 %, του κεφαλαίου της Caffaro.

2 Τον Νοέμβριο του 2002, η Degussa AG πληροφόρησε την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σχετικά με την ύπαρξη συμπράξεως στις αγορές του υπεροξειδίου του υδρογόνου (στο εξής: PH) και του PBS και ζήτησε την εφαρμογή της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3).

3 Η Degussa προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία στην Επιτροπή, τα οποία της έδωσαν τη δυνατότητα να διενεργήσει, στις 25 και 26 Μαρτίου 2003, ελέγχους στις εγκαταστάσεις ορισμένων επιχειρήσεων.

4 Στις 26 Ιανουαρίου 2005, η Επιτροπή απηύθυνε ανακοίνωση αιτιάσεων στην προσφεύγουσα και στις λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, προς την οποία η προσφεύγουσα απάντησε στις 25 Μαρτίου 2005.

5 Κατόπιν της ακροάσεως των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2006) 1766 τελικό, της 3ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ κατά της Akzo Nobel NV, της Akzo Nobel Chemicals Holding AB, της EKA Chemicals AB, της Degussa, της Edison SpA, της FMC Corp., της FMC Foret SA, της Kemira Oyj, της Air liquide SA, της Chemoxal SA, της προσφεύγουσας, της Caffaro, της Solvay SA, της Solvay Solexis SpA, της Total SA, της Elf Aquitaine SA και της Arkema SA (Υπόθεση COMP/F/38.620 — Υπεροξείδιο του υδρογόνου και υπερβορικό άλας) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της 13ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 353, σ. 54). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 8ης Μαΐου 2006.

Η προσβαλλόμενη απόφαση

6 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι αποδέκτες της αποφάσεως αυτής είχαν μετάσχει σε ενιαία και διαρκή παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), όσον αφορά το PH και το παράγωγο προϊόν του PBS (αιτιολογική σκέψη 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

7 Η διαπιστωθείσα παράβαση συνίστατο κυρίως στην ανταλλαγή μεταξύ των ανταγωνιστών σημαντικών πληροφοριών εμπορικού περιεχομένου και εμπιστευτικών πληροφοριών σχετικών με τις αγορές και τις επιχειρήσεις, στον περιορισμό και στον έλεγχο της παραγωγής και των δυνητικών και πραγματικών παραγωγικών ικανοτήτων, στην κατανομή των μεριδίων της αγοράς και των πελατών καθώς και στον καθορισμό και στην παρακολούθηση της τηρήσεως των σχετικών με τις τιμές στόχων.

8 Η προσφεύγουσα κρίθηκε υπεύθυνη για την παράβαση «από κοινού και αλληλεγγύως» με την Caffaro (αιτιολογικές σκέψεις 407 έως 412 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Το άρθρο 1, στοιχείο ια΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζει ότι η προσφεύγουσα, μετέχοντας στην εν λόγω παράβαση από τις 29 Μαΐου 1997 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1998, παρέβη το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ.

10 Με το άρθρο 2, στοιχείο ζ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα, «από κοινού και αλληλεγγύως» με την Caffaro, πρόστιμο ύψους 1,078 εκατομμυρίων ευρώ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 18 Ιουλίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

12 Δεδομένου ότι η σύνθεση των τμημάτων του Πρωτοδικείου τροποποιήθηκε, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο έκτο τμήμα και, κατόπιν ακροάσεως των διαδίκων, η υπό κρίση υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιον του έκτου πενταμελούς τμήματος.

13 Λόγω κωλύματος ενός μέλους του τμήματος, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου όρισε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, άλλο δικαστή για να συμπληρωθεί η σύνθεση του τμήματος.

14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 19ης Μαΐου 2010.

15 Σύμφωνα με το άρθρο 32 του Κανονισμού Διαδικασίας, δεδομένου ότι ένα μέλος του τμήματος κωλυόταν να μετάσχει στη διάσκεψη, ο νεότερος κατά την έννοια του άρθρου 6 του Κανονισμού Διαδικασίας δικαστής απέσχε της διασκέψεως και οι διασκέψεις του Γενικού Δικαστηρίου συνεχίστηκαν από τους τρεις δικαστές, την υπογραφή των οποίων φέρει η παρούσα απόφαση.

16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον περιλαμβάνει μεταξύ των αποδεκτών της την προσφεύγουσα και της επιβάλλει, αλληλεγγύως με την Caffaro, πρόστιμο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

18 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, εκτιμώντας ότι η προσφεύγουσα ήταν αλληλεγγύως ευθυνόμενη για την παραβατική συμπεριφορά της Caffaro, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά και παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, την οποία υπέχει.

19 Πρώτον, η Επιτροπή παρέλειψε να αποδείξει ότι η προσφεύγουσα είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro.

20 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι θεωρήθηκε αλληλεγγύως ευθυνόμενη για την παράβαση ως εκ του ότι αποτελούσε τον κύριο μέτοχο της πρώην Caffaro, με μερίδιο ανερχόμενο από 53 % έως 59 % στο κεφάλαιο της τελευταίας, και ως εκ του ότι, επομένως, ασκούσε «έμμεσο» έλεγχο επί της Caffaro. Πάντως, ο έλεγχος αυτός, ο οποίος προέκυπτε από τους δεσμούς που υφίσταντο μεταξύ των τριών εταιριών, δεν αρκεί για να καταλογισθεί στην προσφεύγουσα η ευθύνη για την παράβαση.

21 Δεδομένου ότι δεν υφίστατο σχέση ελέγχου κατά 100 % μεταξύ των εμπλεκομένων εταιριών, η Επιτροπή δεν μπορούσε να πιθανολογεί ότι η προσφεύγουσα είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της Caffaro. Ειδικότερα, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ενέκρινε το σχέδιο επεμβάσεως που είχε ως συνέπεια την αποχώρηση της Caffaro από την αγορά του PBS (αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως) δεν αποδεικνύει ότι η προσφεύγουσα είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της εταιρίας αυτής.

22 Δεύτερον, η Επιτροπή παρέλειψε να αποδείξει ότι η πρώην Caffaro είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro.

23 Το γεγονός και μόνον ότι μια μητρική εταιρία κατέχει το 100 % του κεφαλαίου μιας θυγατρικής εταιρίας δεν αρκεί για να στοιχειοθετηθεί η ευθύνη της μητρικής εταιρίας και, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν προσκόμισε πρόσθετα στοιχεία που να αποδεικνύουν την πραγματική άσκηση αποφασιστικής επιρροής.

24 Τρίτον, η Επιτροπή εσφαλμένως στηρίχθηκε στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα απορρόφησε την πρώην Caffaro.

25 Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να αποδείξει την ύπαρξη επιρροής ασκηθείσας από την προσφεύγουσα επί της Caffaro και, ως εκ τούτου, μετέβαλε την προσέγγισή της στο μεσοδιάστημα μεταξύ της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και της προσβαλλομένης αποφάσεως, επικαλούμενη ένα νέο επιχείρημα στηριζόμενο στη συγχώνευση της πρώην Caffaro και της προσφεύγουσας. Πάντως, αφενός, η συγχώνευση αυτή έλαβε χώρα μετά την αποχώρηση της Caffaro από την αγορά του PBS. Αφετέρου, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η πρώην Caffaro είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro.

26 Η προσέγγιση που υιοθέτησε η Επιτροπή παραβλέπει τη νομολογία σχετικά με τη μεταβίβαση επιχειρήσεων. Η επιχείρηση που διαδέχθηκε την πρώην Caffaro είναι η Caffaro, εταιρία που συνέχισε τη δραστηριότητά της στον τομέα της χημικής βιομηχανίας. Τα στοιχεία ενεργητικού που αντιστοιχούσαν στην παραγωγή του PBS μεταβιβάσθηκαν στη Solvay το 1999. Επομένως, τα υλικά μέσα που συνέβαλαν στη διάπραξη της παραβάσεως είχαν εκλείψει πολύ πριν από την εν λόγω συγχώνευση. Κανένα διοικητικό στέλεχος ή μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Caffaro ή της πρώην Caffaro δεν κατέστη υπάλληλος της προσφεύγουσας κατόπιν της συγχωνεύσεως.

27 Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων αυτών, δεν υπάρχει καμία οικονομική και λειτουργική συνέχεια μεταξύ της πρώην Caffaro και της προσφεύγουσας, αλλά, το πολύ, μεταξύ της πρώην Caffaro και της Caffaro. Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται από την πρακτική λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής.

28 Εξάλλου, η Επιτροπή παρέλειψε να εκθέσει με επάρκεια τους λόγους επί των οποίων στηρίζεται η απόφασή της να καταλογίσει στην προσφεύγουσα την ευθύνη για την παράβαση.

29 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από την προσέγγιση που ακολούθησε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια της έρευνας, η οποία επιβεβαιώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, προκύπτει ότι ο καταλογισμός της εν λόγω ευθύνης στηρίζεται στην αποφασιστική επιρροή που φέρεται ότι ασκούσε η προσφεύγουσα επί της Caffaro.

30 Από την αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η ευθύνη της προσφεύγουσας αναγνωρίσθηκε βάσει των σχέσεών της με την Caffaro, ιδίως δε βάσει των δεσμών που υφίσταντο μεταξύ της τελευταίας και της προσφεύγουσας σε επίπεδο διοικητικών στελεχών και βάσει της επιρροής που ασκούσε η προσφεύγουσα επί της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων εκ μέρους της Caffaro.

31 Στο σημείο 350 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, η Επιτροπή επισήμανε ότι η προσφεύγουσα κατείχε την πλειοψηφία του μετοχικού κεφαλαίου της πρώην Caffaro, κατά το χρονικό σημείο διαπράξεως της παραβάσεως, καθώς και ότι υφίστατο εξάρτηση της Caffaro από την προσφεύγουσα, όσον αφορά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, κατέληξε δε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της «θυγατρικής της εταιρίας Caffaro». Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέτασε και απέρριψε τα επιχειρήματα που είχε προβάλει η προσφεύγουσα απαντώντας στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, τα οποία είχαν αντληθεί, κατ' ουσίαν, από την έλλειψη καθοριστικής επιρροής, εκ μέρους της προσφεύγουσας, επί της Caffaro.

32 Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επανέλαβε μόνον ορισμένα από τα στοιχεία που περιέχονται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, και μάλιστα ότι μόνον ορισμένα από τα στοιχεία που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως ήσαν κρίσιμα για να αναγνωρισθεί η ευθύνη της προσφεύγουσας. Το γεγονός ότι η Επιτροπή εξέθεσε, στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, σειρά αιτιάσεων, ενώ επιφυλάχθηκε να προσδιορίσει ποιες από αυτές επηρέασαν αποφασιστικά, κατόπιν των αντιρρήσεων των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, αντιβαίνει στα δικαιώματα άμυνας των τελευταίων αυτών επιχειρήσεων.

33 Το γεγονός ότι η Επιτροπή μετέβαλε την προσέγγισή της μετά την αποστολή της ανακοινώσεως των αιτιάσεων δικαιολογεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση θα πρέπει να ακυρωθεί λόγω του «άτοπου χαρακτήρα της» και λόγω ελλείψεως αιτιολογίας της.

34 Τα μόνα στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη κατά το στάδιο της ανακοινώσεως των αιτιάσεων (σημείο 350 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων) ήταν ο έλεγχος, εκ μέρους της πρώην Caffaro, του 100 % του κεφαλαίου της Caffaro, η κατοχή, εκ μέρους της προσφεύγουσας, της πλειοψηφίας του μετοχικού κεφαλαίου της πρώην Caffaro και η επιρροή της προσφεύγουσας επί της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων εκ μέρους της Caffaro. Η περιλαμβανόμενη στο σημείο 349 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων μνεία της επίμαχης συγχωνεύσεως έγινε στο πλαίσιο μιας «απλής παράθεσης των πραγματικών περιστατικών» που δεν είχε καμία σχέση με τη νομική εκτίμηση σχετικά με τον καταλογισμό της παραβάσεως. Η ως άνω μνεία ήταν τόσο «γενική και απομακρυσμένη» σε σχέση με τα νομικά επιχειρήματα ώστε δεν παρέσχε τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να αντιληφθεί ότι ήταν αναγκαίο να απαντήσει επί του σημείου αυτού.

35 Η Επιτροπή υποστήριξε, για πρώτη φορά με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η ευθύνη της προσφεύγουσας για την παράβαση απέρρεε από τη συγχώνευσή της με την πρώην Caffaro. Λόγω αυτής της ασυμφωνίας μεταξύ της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να προβάλει τις παρατηρήσεις της σε σχέση με την επίμαχη αιτίαση, γεγονός το οποίο συνεπάγεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς της καθώς και παράβαση του άρθρου 27 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1).

36 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

37 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπομνηστούν οι εκτιμήσεις που οδήγησαν την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι η προσφεύγουσα υπείχε ευθύνη.

38 Στις αιτιολογικές σκέψεις 370 έως 379 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή συνόψισε, κάνοντας αναφορά στη νομολογία της Ένωσης, τις αρχές που προετίθετο να εφαρμόσει για να εντοπίσει τις εταιρίες που ήσαν υπεύθυνες για την παράβαση.

39 Αφενός, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι μια μητρική εταιρία μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη για την παράνομη συμπεριφορά μιας θυγατρικής εταιρίας, στο μέτρο που η τελευταία δεν είχε καθορίσει αυτοτελώς τη συμπεριφορά της στην αγορά, αλλά είχε εφαρμόσει κατά το ουσιώδες μέρος τους τις δοθείσες σ' αυτήν από τη μητρική εταιρία οδηγίες. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι μπορούσε, κατ' ουσίαν, να πιθανολογήσει ότι μια θυγατρική εταιρία, της οποίας το 100 % του κεφαλαίου ελέγχεται από τη μητρική εταιρία, εφαρμόζει κατά το ουσιώδες μέρος τους τις δοθείσες από τη μητρική εταιρία οδηγίες και ότι η μητρική εταιρία μπορεί να ανατρέψει το τεκμήριο προσκομίζοντας αποδείξεις περί του αντιθέτου (αιτιολογική σκέψη 374 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

40 Αφετέρου, η Επιτροπή επισήμανε, κάνοντας αναφορά, εξ αντιδιαστολής, στις εκτιμήσεις που έγιναν δεκτές από το Δικαστήριο με την απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-279/98 P, Cascades κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-9693, σκέψεις 78 και 79), ότι, σε περίπτωση που το νομικό πρόσωπο που ήταν αρχικώς υπεύθυνο για την παράβαση παύσει να υφίσταται και απολέσει τη νομική προσωπικότητά του, ως εκ του ότι απορροφήθηκε απλώς από έτερο νομικό πρόσωπο, το τελευταίο αυτό νομικό πρόσωπο θα πρέπει να θεωρηθεί ευθυνόμενο για την παράβαση που διέπραξε το απορροφηθέν νομικό πρόσωπο (αιτιολογική σκέψη 378 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

41 Όσον αφορά την ευθύνη της προσφεύγουσας, η Επιτροπή τόνισε, ευθύς εξ αρχής, ότι η προσφεύγουσα ήλεγχε «τη θυγατρική της εταιρία [πρώην Caffaro] καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως και, μέσω της [πρώην Caffaro], ήλεγχε επίσης την [Caffaro] κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο η τελευταία ανέλαβε την άσκηση των σχετικών με τον τομέα του PBS δραστηριοτήτων» (αιτιολογική σκέψη 408 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Στην ίδια αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη ορισμένων κεφαλαιουχικών δεσμών και δεσμών σε επίπεδο ανθρωπίνου δυναμικού μεταξύ των τριών εμπλεκομένων εταιριών.

42 Εν συνεχεία, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι, κατά το θέρος του 1999, η Caffaro είχε αποχωρήσει από την αγορά του PBS και ότι, το 2000, η πρώην Caffaro είχε απορροφηθεί από την προσφεύγουσα (αιτιολογική σκέψη 409 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

43 Στην αιτιολογική σκέψη 410 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εξέθεσε τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα αμφισβήτησε ότι ήταν αλληλεγγύως ευθυνόμενη, επιχειρήματα τα οποία αντλούνται, ιδίως, από το γεγονός ότι ο έλεγχος που ασκούσε η προσφεύγουσα επί της πρώην Caffaro κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως ανερχόταν μόνο σε ποσοστό από 53 % έως 59 %, πράγμα το οποίο δεν αρκούσε προκειμένου να αναγνωρισθεί ότι η προσφεύγουσα υπείχε ευθύνη.

44 Τέλος, στην αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε τα εξής:

«[…] [Α]ντιθέτως προς τον ισχυρισμό της [προσφεύγουσας], η ευθύνη της δεν απορρέει από το ότι αυτή κατείχε το εν λόγω μερίδιο, που ανερχόταν από 53 % έως 59 % του μετοχικού κεφαλαίου της [πρώην Caffaro] κατά τη διάρκεια της παραβάσεως, αλλά από τη συγχώνευσή [της] […] με την [πρώην Caffaro], που ήταν η μητρική, κατά 100 %, εταιρία της [Caffaro], ήτοι της οντότητας η οποία ήταν άμεσα εμπλεκόμενη στην παράβαση. Επομένως, το ζήτημα του ελέγχου μεταξύ της [προσφεύγουσας] και της [πρώην Caffaro] δεν είναι επίμαχο συναφώς. Αυτό που χρήζει αναλύσεως εν προκειμένω είναι η σχέση ελέγχου μεταξύ της οντότητας SNIA[-]Caffaro (που μετονομάσθηκε σε SNIA μετά το πέρας της συγχωνεύσεως) και της θυγατρικής εταιρίας [Caffaro …]. Λαμβάνοντας υπόψη την κατά 100 % συμμετοχή στο μετοχικό κεφάλαιο, η οποία συνέδεε, κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως, την [πρώην Caffaro] (που έχει σήμερα συγχωνευθεί με [την προσφεύγουσα]) και την [Caffaro], καθώς και λαμβάνοντας υπόψη την απόδειξη περί της σχέσεως εξαρτήσεως […] της [Caffaro], όσον αφορά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων στο εσωτερικό της εταιρίας αυτής, έναντι [της προσφεύγουσας], και, περαιτέρω, λαμβάνοντας υπόψη τους δεσμούς που υφίστανται μεταξύ των οντοτήτων αυτών από την άποψη της διαχειρίσεως του ανθρωπίνου δυναμικού, η Επιτροπή εκτιμά ότι [η πρώην Caffaro] άσκησε αποφασιστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της θυγατρικής της και ότι τα στοιχεία που επικαλέσθηκε η [προσφεύγουσα …] δεν μπορούν να ανατρέψουν το τεκμήριο επί του οποίου στηρίχθηκε η Επιτροπή, όπως αυτό διατυπώθηκε στην ανακοίνωση των αιτιάσεων.»

45 Πρέπει να επισημανθεί ότι, καίτοι η προσφεύγουσα, με το δικόγραφο της προσφυγής, προβαίνει σε διάκριση μεταξύ τριών αιτιάσεων που αφορούν, κατ' ουσίαν, την προβαλλόμενη έλλειψη κρίσιμων δεσμών μεταξύ των τριών εμπλεκομένων εταιριών, ωστόσο, από την επιχειρηματολογία της καθώς και από τις παρατηρήσεις που διατύπωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι αυτή προβάλλει, στην πραγματικότητα, τρεις λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, πρώτον, από πλάνη περί το δίκαιο και από πλάνη εκτιμήσεως, με τις οποίες βαρύνεται, όπως υποστηρίχθηκε, η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα είναι αλληλεγγύως ευθυνόμενη, δεύτερον, από έλλειψη συμπτώσεως μεταξύ της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και του αιτιολογικού της προσβαλλομένης αποφάσεως και, τρίτον, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

Επί της προβαλλομένης πλάνης περί το δίκαιο και της πλάνης εκτιμήσεως

46 Η προσφεύγουσα προβάλλει πλάνη ως προς τον καταλογισμό της ευθύνης για την επίμαχη παράβαση, υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε, πρώτον, ότι η πρώην Caffaro είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro, δεύτερον, ότι μια τέτοια επιρροή επί της Caffaro είχε ασκηθεί από την προσφεύγουσα και, τρίτον, ότι η συγχώνευση μεταξύ της πρώην Caffaro και της ίδιας της προσφεύγουσας υπήρξε κρίσιμη.

47 Πρέπει να επισημανθεί ότι από τα προαναφερθέντα σημεία του αιτιολογικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, και ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 411 αυτής (βλ. σκέψη 44 ανωτέρω), προκύπτει ότι η διαπίστωση σχετικά με την ευθύνη της προσφεύγουσας για την παράβαση στηρίζεται στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα απορρόφησε την πρώην Caffaro, εταιρία η οποία, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, ήλεγχε το 100 % του κεφαλαίου της Caffaro, που μετείχε άμεσα στη σύμπραξη.

48 Η ως άνω εκτίμηση δεν μπορεί να κλονισθεί από το γεγονός ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 408 και 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή μνημόνευσε, επίσης, ορισμένες ενδείξεις σχετικά με τους δεσμούς που υφίσταντο μεταξύ των εμπλεκομένων εταιριών κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως, και ιδίως «τη σχέση εξαρτήσεως της Caffaro, όσον αφορά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, έναντι της [προσφεύγουσας], και τους δεσμούς που υφίσταντο μεταξύ των οντοτήτων αυτών από την άποψη της διαχειρίσεως του ανθρωπίνου δυναμικού». Συγκεκριμένα, ο συμπληρωματικός χαρακτήρας των ενδείξεων αυτών προκύπτει σαφώς από την αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία εκτίθεται ότι

«το ζήτημα του ελέγχου μεταξύ της [προσφεύγουσας] και της παλαιάς επιχειρήσεως [ήτοι της πρώην Caffaro] δεν είναι […] επίμαχο».

49 Συναφώς, όσον αφορά, πρώτον, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τον δεσμό που υφίστατο μεταξύ της πρώην Caffaro και της Caffaro, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στην ειδική περίπτωση που μια μητρική εταιρία κατέχει το 100 % του κεφαλαίου της θυγατρικής της που επέδειξε παραβατική συμπεριφορά, υφίσταται μαχητό τεκμήριο ότι η εν λόγω μητρική εταιρία ασκεί όντως αποφασιστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της θυγατρικής της.

50 Υπό τις συνθήκες αυτές, αρκεί να αποδείξει η Επιτροπή ότι η μητρική εταιρία κατέχει το σύνολο του κεφαλαίου μιας θυγατρικής προκειμένου να συναχθεί ότι η μητρική ασκεί αποφασιστική επιρροή επί της εμπορικής πολιτικής της θυγατρικής. Στη συνέχεια, η Επιτροπή θα είναι σε θέση να θεωρήσει τη μητρική εταιρία συνυπεύθυνη για την καταβολή του επιβληθέντος στη θυγατρική προστίμου, εκτός αν η μητρική εταιρία, στην οποία απόκειται να ανατρέψει αυτό το τεκμήριο, προσκομίσει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία, ικανά να στοιχειοθετήσουν ότι η θυγατρική της ενεργεί αυτοτελώς στην αγορά (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, C-97/08 P, Akzo Nobel κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-8237, σκέψεις 60 και 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Επομένως, λαμβάνοντας υπόψη την ως άνω νομολογία, η Επιτροπή δέχθηκε, εν προκειμένω, ότι ασκήθηκε αποφασιστική επιρροή εκ μέρους της πρώην Caffaro επί της Caffaro, βάσει τεκμηρίου το οποίο απορρέει από τη σχέση ελέγχου, κατά 100 %, που υφίστατο μεταξύ των δύο αυτών εταιριών.

52 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηριχθεί σε ένα μαχητό τεκμήριο, αλλά όφειλε να προβάλει συγκεκριμένες ενδείξεις περί της υπάρξεως επιρροής. Πράγματι, προκειμένου να ανατραπεί το επίμαχο τεκμήριο, εναπέκειτο στην προσφεύγουσα να προσκομίσει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία, ικανά να στοιχειοθετήσουν ότι η Caffaro ενεργούσε αυτοτελώς στην αγορά έναντι της μητρικής της εταιρίας, ήτοι της πρώην Caffaro.

53 Η προσφεύγουσα, όμως, δεν προέβαλε κανένα σχετικό στοιχείο κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ούτε, εξάλλου, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεδομένου ότι, αφενός, περιορίσθηκε να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του επίμαχου τεκμηρίου και, αφετέρου, προέβαλε την έλλειψη κρίσιμων δεσμών μεταξύ της Caffaro και της ίδιας. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, βάσει του μη ανατραπέντος τεκμηρίου, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως, η πρώην Caffaro ασκούσε αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro, λαμβανομένου υπόψη ότι οι δύο αυτές εταιρίες αποτελούσαν, ως εκ τούτου, μια οικονομική οντότητα που ευθυνόταν για την παράβαση.

54 Όσον αφορά, δεύτερον, τον δεσμό που υφίστατο μεταξύ της εν λόγω οικονομικής οντότητας και της προσφεύγουσας, από την αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα υπέχει αλληλεγγύως ευθύνη στηρίζεται στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα απορρόφησε την πρώην Caffaro, εταιρία που ασκούσε αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro, και όχι στο ότι η προσφεύγουσα είχε ασκήσει, ενδεχομένως, αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως.

55 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η προσφεύγουσα είχε ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της Caffaro.

56 Όσον αφορά, τρίτον, την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι η επίμαχη συγχώνευση δεν συνιστά στοιχείο επαγόμενο ευθύνη της προσφεύγουσας για την παράβαση και ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν αποτελεί τον οικονομικό διάδοχο της πρώην Caffaro, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οσάκις μια επιχείρηση, η οποία παρέβη τους κανόνες του ανταγωνισμού, αποτελεί αντικείμενο νομικής ή οργανωτικής μεταβολής, η μεταβολή αυτή δεν έχει κατ' ανάγκη ως αποτέλεσμα τη δημιουργία νέας επιχειρήσεως απαλλαγμένης της ευθύνης για την παράβαση αν, από οικονομικής απόψεως, οι δύο επιχειρήσεις ταυτίζονται (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 2007, C-280/06, ETI κ.λπ., Συλλογή 2007, σ. I-10893, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Συγκεκριμένα, για την αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού, μπορεί να καταστεί αναγκαίο να καταλογισθεί η ευθύνη στον νέο φορέα εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεως που διέπραξε την παράβαση, στην περίπτωση κατά την οποία ο νέος αυτός φορέας μπορεί πράγματι να θεωρηθεί ως διάδοχος του αρχικού φορέα εκμεταλλεύσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 2009, T-161/05, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. II-3555, σκέψη 51).

58 Αυτό το επονομαζόμενο «κριτήριο της οικονομικής συνέχειας» λειτουργεί σε ειδικές περιστάσεις, όπως είναι, μεταξύ άλλων, η περίπτωση στην οποία το ευθυνόμενο για την εκμετάλλευση της επιχειρήσεως νομικό πρόσωπο έπαυσε να υφίσταται νομικώς μετά τη διάπραξη της παραβάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 145) ή η περίπτωση της εσωτερικής αναδιαρθρώσεως ενός ομίλου, λαμβανομένων υπόψη των διαρθρωτικών δεσμών μεταξύ του αρχικού και του νέου φορέα εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεως, όταν ο αρχικός φορέας εκμεταλλεύσεως δεν παύει κατ' ανάγκη να υφίσταται νομικώς, αλλά δεν ασκεί, πλέον, σημαντική οικονομική δραστηριότητα στη σχετική αγορά (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 359).

59 Πάντως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εν προκειμένω συντρέχουν τέτοιες ειδικές περιστάσεις.

60 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 53 ανωτέρω, η επίμαχη παράβαση διαπράχθηκε από την οντότητα που απαρτιζόταν, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, από τις εταιρίες Caffaro και πρώην Caffaro, λαμβανομένου υπόψη ότι η τελευταία έπαυσε να υφίσταται νομικώς, μετά τη διάπραξη της παραβάσεως, λόγω της συγχωνεύσεώς της με την προσφεύγουσα.

61 Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται βασίμως το γεγονός ότι, παρά τη συγχώνευσή της με την πρώην Caffaro, στην πραγματικότητα δεν περιήλθαν σ' αυτήν τα υλικά και ανθρώπινα στοιχεία που είχαν συμβάλει στη διάπραξη της παραβάσεως.

62 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, όταν η οικεία επιχείρηση παύσει να υφίσταται λόγω του ότι απορροφήθηκε από έναν αγοραστή, ο τελευταίος αναλαμβάνει το ενεργητικό και το παθητικό της, συμπεριλαμβανομένων των ευθυνών της συνεπεία παραβάσεων του δικαίου της Ένωσης. Στην περίπτωση αυτή, η ευθύνη για την παράβαση που διέπραξε η απορροφηθείσα επιχείρηση μπορεί να καταλογισθεί στον αγοραστή (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2006, T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-5169, σκέψη 326 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

63 Συναφώς, δεν ασκεί επιρροή το ότι η θυγατρική εταιρία που μετέσχε στην παράβαση, ήτοι η Caffaro, εξακολουθεί να υφίσταται νομικώς. Συγκεκριμένα, εφόσον πρόκειται για το ένα από τα δύο νομικά πρόσωπα που ήσαν υπεύθυνα για την εκμετάλλευση της επίμαχης οικονομικής οντότητας, η δυνατότητα επιβολής κυρώσεων στη θυγατρική εταιρία δεν έχει επίπτωση επί του καταλογισμού της ευθύνης για την παράβαση στη μητρική της εταιρία, ήτοι στην πρώην Caffaro, και, κατά συνέπεια, στην προσφεύγουσα.

64 Επιπλέον, οι ως άνω εκτιμήσεις επιρρωννύονται από το γεγονός ότι η συγχώνευση μεταξύ της πρώην Caffaro και της προσφεύγουσας έλαβε χώρα στο πλαίσιο ομίλου εταιριών που ήδη υφίστατο κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως.

65 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 408 και 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν από την προσφεύγουσα, κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως, η προσφεύγουσα όχι μόνον αποτελούσε τον κύριο μέτοχο της πρώην Caffaro, με μερίδιο ανερχόμενο από 53 % έως 59 %, αλλά και προέβαινε στον διορισμό όλων των μελών του διοικητικού συμβουλίου της τελευταίας, ένα εκ των οποίων ήταν επίσης μέλος του διοικητικού συμβουλίου της προσφεύγουσας. Επιπλέον, υφίσταται ένδειξη περί αναμείξεως της προσφεύγουσας στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων εκ μέρους της πρώην Caffaro και της Caffaro, αναμείξεως η οποία προκύπτει από το γεγονός ότι η απόφαση περί εξόδου της Caffaro από την αγορά του PBS είχε επισυναφθεί σε παράρτημα των πρακτικών της από 19 Ιανουαρίου 1999 συσκέψεως των διευθυντικών στελεχών της προσφεύγουσας (αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

66 Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω περιστάσεων, η συγχώνευση μεταξύ των εμπλεκομένων εταιριών, η οποία έλαβε χώρα μετά τη διάπραξη της παραβάσεως, εντάσσεται στο πλαίσιο μιας εσωτερικής αναδιαρθρώσεως στους κόλπους ενός ομίλου εταιριών οι οποίες συνδέονταν μεταξύ τους μέσω ενός διαρθρωτικού δεσμού, που επιβεβαιώνει την ύπαρξη οικονομικής συνέχειας μεταξύ της πρώην Caffaro και της προσφεύγουσας (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψεις 344 και 359).

67 Εξάλλου, οι ως άνω εκτιμήσεις στηρίζονται στην ύπαρξη διάκρισης μεταξύ της προκειμένης υποθέσεως και των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκαν, αντιστοίχως, η απόφαση 85/74/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Νοεμβρίου 1984, σχετικά με διαδικασία κατ' εφαρμογή του άρθρου [81 ΕΚ] (Υπόθεση IV/30.907 — Υπεροξυγονούχα προϊόντα) (ΕΕ 1985, L 35, σ. 1), η απόφαση 86/398/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1986, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81 ΕΚ] (Υπόθεση IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο) (ΕΕ L 230, σ. 1) και η απόφαση 89/191/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81 ΕΚ] (Υπόθεση IV/31.866, LdPE) (ΕΕ 1989, L 74, σ. 21). Συγκεκριμένα, οι ως άνω αποφάσεις, τις οποίες επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα, αφορούν περιπτώσεις μεταβιβάσεως δραστηριοτήτων, σχετιζομένων με την παράβαση, μεταξύ ομίλων επιχειρήσεων που στερούνταν διαρθρωτικών δεσμών μεταξύ αλλήλων και, ως εκ τούτου, δεν ενέχουν, συναφώς, ομοιότητα με την προκειμένη υπόθεση.

68 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, κατά τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 56 έως 58 ανωτέρω, η Επιτροπή ορθώς καταλόγισε στην προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως νέου φορέα εκμεταλλεύσεως της επίμαχης οικονομικής οντότητας, την ευθύνη, αλληλεγγύως, για την παράβαση που διέπραξε η οντότητα που απαρτιζόταν από τις εταιρίες Caffaro και πρώην Caffaro, λαμβανομένου υπόψη ότι η τελευταία είχε απορροφηθεί από την προσφεύγουσα κατόπιν της διαπράξεως της παραβάσεως. Εξάλλου, η εκτίμηση αυτή επιρρωννύεται από το γεγονός ότι η επίμαχη συγχώνευση εντάσσεται στο πλαίσιο μιας εσωτερικής αναδιαρθρώσεως του ομίλου.

69 Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί της προβαλλομένης ελλείψεως συμπτώσεως μεταξύ της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και της προσβαλλομένης αποφάσεως

70 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το στοιχείο που οδήγησε την Επιτροπή να δεχθεί ότι η προσφεύγουσα υπέχει ευθύνη για την παράβαση, ήτοι η συγχώνευσή της με την πρώην Caffaro, δεν προβλήθηκε επαρκώς με την ανακοίνωση των αιτιάσεων.

71 Η προσφεύγουσα προβάλλει, ιδίως, ότι η Επιτροπή, στηριζόμενη, εντός της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην επίμαχη συγχώνευση, μετέβαλε τη συλλογιστική που εκτίθεται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, η οποία στηριζόταν στην άσκηση αποφασιστικής επιρροής, εκ μέρους της ίδιας της προσφεύγουσας, επί της συμπεριφοράς της «θυγατρικής της εταιρίας Caffaro» (σημείο 350 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων). Αυτή η έλλειψη συμπτώσεως μεταξύ της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και της προσβαλλομένης αποφάσεως συνιστά, κατά την προσφεύγουσα, παράβαση του άρθρου 27 του κανονισμού 1/2003, καθώς και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς της.

72 Η Επιτροπή διατείνεται ότι η ως άνω επιχειρηματολογία είναι απαράδεκτη, υποστηρίζοντας ότι αποτελεί νέο λόγο, ο οποίος προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως.

73 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Ωστόσο, ο ισχυρισμός που αποτελεί ανάπτυξη ισχυρισμού που προβλήθηκε προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και συνδέεται στενά με τον λόγο αυτόν πρέπει να κρίνεται παραδεκτός (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Σεπτεμβρίου 2000, T-252/97, Dürbeck κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3031, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

74 Εν προκειμένω, με το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή «μετέβαλε τη νομική αιτιολογία της όσον αφορά τον δεσμό μεταξύ [της προσφεύγουσας] και της Caffaro σε σχέση με την ανακοίνωση των αιτιάσεων και στηρίχθηκε σε έναν νέο ισχυρισμό αντλούμενο [...] από [εφαρμογή του τεκμηρίου ασκήσεως αποφασιστικής επιρροής]» καθώς και στο γεγονός ότι «η ευθύνη [της προσφεύγουσας] [...] απορρέει λιγότερο από την ουσιαστική συμμετοχή [της] [...] στην παράβαση [...] και απορρέει μάλλον από τη συγχώνευσή [της] με την [πρώην Caffaro]».

75 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με τα ως άνω επιχειρήματα, η προσφεύγουσα προέβαλε, από το στάδιο του δικογράφου της προσφυγής, επιχειρηματολογία αντλούμενη από την προβαλλόμενη έλλειψη συμπτώσεως μεταξύ της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή απάντησε στην επιχειρηματολογία αυτή, με το υπόμνημα αντικρούσεως, τονίζοντας, ιδίως, ότι στην ανακοίνωση των αιτιάσεων μνημονεύθηκαν όλα τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά καθώς και οι αρχές του δικαίου που εφαρμόσθηκαν μετέπειτα στην προσβαλλόμενη απόφαση.

76 Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως, η οποία αντλείται από παράβαση του άρθρου 27 του κανονισμού 1/2003 καθώς και των δικαιωμάτων άμυνάς της, παράβαση απορρέουσα από την προβαλλομένη επίμαχη έλλειψη συμπτώσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτελεί απλώς ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε εμμέσως με το δικόγραφο της προσφυγής.

77 Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτός.

78 Επί της ουσίας, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή, πριν λάβει απόφαση, παρέχει στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις τη δυνατότητα να γνωστοποιήσουν την άποψή τους σχετικά με τις αιτιάσεις που προέβαλε. Το εν λόγω θεσμικό όργανο θεμελιώνει τις αποφάσεις του μόνο στις αιτιάσεις για τις οποίες δόθηκε στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.

79 Η προβλεπόμενη από την ως άνω διάταξη διαδικαστική εγγύηση εφαρμόζει την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, η οποία απαιτεί ιδίως ότι η ανακοίνωση των αιτιάσεων που απευθύνει η Επιτροπή σε επιχείρηση, στην οποία προτίθεται να επιβάλει κύρωση λόγω παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, πρέπει να περιλαμβάνει τα ουσιώδη στοιχεία σε βάρος της εν λόγω επιχειρήσεως, όπως τα προσαπτόμενα πραγματικά περιστατικά, τον χαρακτηρισμό που τους αποδίδεται και τα αποδεικτικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται η Επιτροπή, ώστε η επιχείρηση αυτή να είναι σε θέση να προβάλει λυσιτελώς τα επιχειρήματά της στο πλαίσιο της κινηθείσας κατ' αυτής διοικητικής διαδικασίας (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 41/69, ACF Chemiefarma κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 397, σκέψη 26, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, C-322/07 P, C-327/07 P και C-338/07 P, Papierfabrik August Koehler κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-7191, σκέψη 36).

80 Ωστόσο, ο νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών που περιέχεται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων δεν μπορεί, εξ ορισμού, παρά να είναι προσωρινός και μια μεταγενέστερη απόφαση της Επιτροπής δεν μπορεί να ακυρωθεί με μοναδική αιτιολογία ότι τα τελικά συμπεράσματα που αντλούνται από τα πραγματικά αυτά περιστατικά δεν αντιστοιχούν ακριβώς στον ενδιάμεσο αυτό χαρακτηρισμό. Πράγματι, η Επιτροπή οφείλει να ακούσει τους αποδέκτες της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και, ενδεχομένως, να λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις που διατυπώνουν προς απάντηση στις αιτιάσεις ώστε να τροποποιήσει την ανάλυσή της, σεβόμενη ακριβώς τα δικαιώματα άμυνάς τους (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-44/00, Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2223, σκέψη 100, και της 8ης Ιουλίου 2008, T-54/03, Lafarge κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 97).

81 Μια απόφαση που στηρίζεται σε ουσιώδη στοιχεία, ως προς τα οποία η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν μπορούσε να διασφαλίσει την άμυνά της, πρέπει να ακυρώνεται, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν η ευθύνη της επιχειρήσεως μπορεί να γίνει δεκτή με γνώμονα άλλα στοιχεία (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση Papierfabrik August Koehler κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 79 ανωτέρω, σκέψεις 43 και 44).

82 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, στα σημεία 326 έως 328 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, η Επιτροπή εξέθεσε τις αρχές του δικαίου και τη νομολογία, κατά τις οποίες, όταν το νομικό πρόσωπο που έχει διαπράξει την παράβαση έχει παύσει να υφίσταται νομικώς, η ευθύνη του μπορεί να μεταβιβασθεί στον διάδοχό του, αναφερόμενη, ιδίως, στην περίπτωση κατά την οποία η εταιρία που ευθύνεται για την παράβαση έχει απορροφηθεί από άλλη εταιρία.

83 Επιπλέον, στο πλαίσιο της εκ μέρους της εκτιμήσεως σχετικά με την ευθύνη της προσφεύγουσας, στο σημείο 349 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, η Επιτροπή επισήμανε, ιδίως, ότι, «όπως διευκρινίσθηκε ανωτέρω, το 2000, η [πρώην] Caffaro συγχωνεύθηκε με την [προσφεύγουσα] και η [Industrie Chimiche Caffaro] μετέβαλε επωνυμία και κατέστη η εταιρία Caffaro».

84 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η παράθεση των ως άνω στοιχείων στην ανακοίνωση των αιτιάσεων παρείχε τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να έχει επίγνωση της κρισιμότητας της επίμαχης συγχωνεύσεως, υπό το πρίσμα της ευθύνης της, και, ως εκ τούτου, να αντιληφθεί το περιεχόμενο της αιτιάσεως που προέβαλε η Επιτροπή.

85 Η ως άνω εκτίμηση δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή, καίτοι έκανε μνεία της επίμαχης συγχωνεύσεως στο σημείο 349 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, δεν ενέταξε το στοιχείο αυτό, με επακριβή τρόπο, στον νομικό χαρακτηρισμό της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας υπό το πρίσμα των αρχών που επισημάνθηκαν στα σημεία 326 έως 328 της ίδιας ανακοινώσεως.

86 Ειδικότερα, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, παρά την περιλαμβανόμενη στην αιτιολογική σκέψη 349 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων μνεία της εν λόγω συγχωνεύσεως, η Επιτροπή προέβαλε, στην επόμενη αιτιολογική σκέψη, ότι πιθανολογούσε ότι είχε ασκηθεί αποφασιστική επιρροή, εκ μέρους της προσφεύγουσας, επί της συμπεριφοράς της «θυγατρικής της εταιρίας Caffaro», λαμβανομένων υπόψη των δεσμών που υφίσταντο μεταξύ των εμπλεκομένων εταιριών κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως.

87 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τη νομολογία που προπαρατέθηκε στις σκέψεις 79 και 80, ο νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών που περιέχεται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων είναι μόνον προσωρινός. Όταν η Επιτροπή προσδιορίζει, με την τελική απόφασή της, τον ως άνω νομικό χαρακτηρισμό, το εν λόγω θεσμικό όργανο έχει τη δυνατότητα να αποδίδει μεγαλύτερη σημασία σε στοιχεία τα οποία είχαν προηγουμένως θεωρηθεί ως δευτερεύοντα, υπό τον όρο, πάντως, ότι τελικά θα θεωρήσει αποδεδειγμένα μόνον πραγματικά περιστατικά επί των οποίων οι ενδιαφερόμενοι είχαν την ευκαιρία να παράσχουν εξηγήσεις και ότι γνωστοποιήθηκαν στους ενδιαφερομένους, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, τα αναγκαία για την άμυνά τους στοιχεία (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Papierfabrik August Koehler κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 79 ανωτέρω, Συλλογή 2009, σ. I-7196, σημείο 93).

88 Πάντως, εν προκειμένω, στο μέτρο που οι επίμαχες αρχές του δικαίου και τα επίμαχα πραγματικά στοιχεία μνημονεύθηκαν στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ανέλυσε διεξοδικότερα τον ακριβή χαρακτηρισμό που αποδόθηκε σε ένα από αυτά τα πραγματικά στοιχεία δεν ήταν ικανό να παρεμποδίσει την προσφεύγουσα να αμυνθεί λυσιτελώς.

89 Το ως άνω συμπέρασμα επιρρωννύεται από το γεγονός, το οποίο προκύπτει από τη δικογραφία, ότι η προσφεύγουσα, τόσο με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων όσο και κατά τη διάρκεια της ακροάσεως, προέβαλε ειδική επιχειρηματολογία όσον αφορά τις συνέπειες της επίμαχης συγχωνεύσεως επί της ευθύνης που αυτή υπείχε για την παράβαση.

90 Εξ αυτών προκύπτει ότι η ανακοίνωση των αιτιάσεων παρέσχε στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να εκτιμήσει την κρισιμότητα της συγχωνεύσεώς της με την πρώην Caffaro, στο πλαίσιο της αιτιάσεως που αφορούσε το ότι αυτή ευθυνόταν αλληλεγγύως για την παράβαση, και να διατυπώσει την άποψή της επί του στοιχείου αυτού.

91 Υπό το πρίσμα των ως άνω παρατηρήσεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ανακοίνωση των αιτιάσεων δεν βαρύνεται με πλημμέλεια που θα μπορούσε να έχει επηρεάσει τις δυνατότητες άμυνας της προσφεύγουσας.

92 Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί της προβαλλομένης παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

93 Η προσφεύγουσα προβάλλει την ανεπάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά το ότι αυτή ευθυνόταν αλληλεγγύως για την παράβαση, καθώς και τον αντιφατικό χαρακτήρα της εν λόγω αιτιολογίας.

94 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

95 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 37 έως 44 ανωτέρω, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέθεσε τόσο τις αρχές του δικαίου όσο και τις αφορώσες τα πραγματικά περιστατικά εκτιμήσεις επί των οποίων στήριξε τη σχετική με την ευθύνη της προσφεύγουσας διαπίστωση.

96 Ειδικότερα, αφενός, από την αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή διαπίστωσε την άσκηση αποφασιστικής επιρροής, εκ μέρους της πρώην Caffaro, επί της Caffaro, λαμβανομένης υπόψη, ιδίως, της σχέσεως ελέγχου κατά 100 % που συνέδεε τις εταιρίες αυτές κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως, δημιουργώντας ένα τεκμήριο το οποίο δεν ανατράπηκε από την προσφεύγουσα.

97 Αφετέρου, από την ίδια αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι η Επιτροπή δέχθηκε ότι η προσφεύγουσα υπείχε ευθύνη, υπό την ιδιότητά της ως απορροφώσας εταιρίας, λαμβανομένης υπόψη της συγχωνεύσεώς της με την πρώην Caffaro, η οποία ήταν η μητρική εταιρία της Caffaro, ήτοι της εταιρίας που ήταν άμεσα εμπλεκόμενη στη σύμπραξη.

98 Το συμπέρασμα που προκύπτει από τις ως άνω εκτιμήσεις ουδόλως κλονίζεται από τα λοιπά στοιχεία που μνημόνευσε η Επιτροπή, ήτοι από το γεγονός ότι, κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως, η προσφεύγουσα αποτελούσε τον κύριο μέτοχο της πρώην Caffaro και ότι υφίσταντο ορισμένοι δεσμοί, σε επίπεδο ανθρωπίνου δυναμικού, μεταξύ των εμπλεκομένων εταιριών (αιτιολογική σκέψη 408 της προσβαλλομένης αποφάσεως) καθώς και ενδείξεις περί του ότι η προσφεύγουσα είχε επέμβει στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων εκ μέρους της Caffaro (αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συγκεκριμένα, τα λοιπά αυτά στοιχεία συνηγορούν υπέρ της υπάρξεως οικονομικής συνέχειας μεταξύ της πρώην Caffaro και της προσφεύγουσας, επιβεβαιώνοντας το γεγονός ότι η επίμαχη συγχώνευση έλαβε χώρα στο εσωτερικό ενός ομίλου εταιριών οι οποίες συνδέονταν μεταξύ τους μέσω ενός διαρθρωτικού δεσμού που ήδη υφίστατο κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως (βλ. σκέψεις 64 έως 66 ανωτέρω).

99 Επομένως, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν υφίσταται αντίφαση ως προς την αιτιολογία, αντίφαση την οποία προέβαλε η προσφεύγουσα και η οποία αντλείται, κατά τη γνώμη της, από το ότι η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα ήλεγχε τη θυγατρική της καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως (αιτιολογική σκέψη 408 της προσβαλλομένης αποφάσεως), πριν το εν λόγω θεσμικό όργανο δηλώσει ότι το ίδιο αυτό στοιχείο δεν ήταν «επίμαχο» (αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συγκεκριμένα, από την αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι ο έλεγχος που ασκούσε η προσφεύγουσα επί της θυγατρικής της κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως δεν αποτελεί το έρεισμα για τη σχετική με την ευθύνη της προσφεύγουσας διαπίστωση, η οποία στηρίζεται στην ιδιότητα της προσφεύγουσας ως απορροφώσας εταιρίας, αλλά ότι ο ως άνω έλεγχος εντάσσεται στην επίμαχη συλλογιστική μόνον ως ένδειξη περί του ότι η επίμαχη συγχώνευση έλαβε χώρα στο εσωτερικό ενός προϋπάρχοντος ομίλου εταιριών.

100 Εξάλλου, η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή επιθυμούσε να εμμείνει στην άποψη, η οποία εκτέθηκε στην ανακοίνωση των αιτιάσεων και κατά την οποία η ευθύνη της προσφεύγουσας προέκυπτε, επαρκώς κατά νόμον, από την επιρροή που αυτή άσκησε επί της Caffaro και επί της πρώην Caffaro κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως.

101 Η προσφεύγουσα στηρίζει την ως άνω εκτίμηση στο γεγονός ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 410 και 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εξέτασε τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα επιχειρούσε να αποδείξει ότι δεν είχε ασκήσει επιρροή επί της Caffaro. Πάντως, ακριβώς προς απάντηση στα εν λόγω επιχειρήματα,

η Επιτροπή επισήμανε ότι, «αντιθέτως προς τον ισχυρισμό της [προσφεύγουσας], η ευθύνη της δεν απορρέει από το μερίδιό [της] στο μετοχικό κεφάλαιο της Caffaro […], αλλά από τη συγχώνευση της [προσφεύγουσας] με την [πρώην Caffaro], που ήταν η μητρική, κατά 100 %, εταιρία της [Caffaro]» (αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

102 Τέλος, η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή επειδή «αποπειράθηκε να διασπάσει την αιτιολογία σε πλείονα στοιχεία, προσδίδοντας μεγαλύτερη σημασία μόνο σε ορισμένα από αυτά», και υποστηρίζει ότι, έστω και αν η αιτιολογική σκέψη 411 της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε εκληφθεί ως «σύμφυρμα διαφορετικών περιστάσεων», η Επιτροπή «δεν μπορεί να αποδώσει, εκ των υστέρων, αποφασιστική σημασία μόνο σε ορισμένες εξ αυτών».

103 Πάντως, με τις ως άνω αιτιάσεις, η προσφεύγουσα παραλείπει να λάβει υπόψη το γεγονός ότι μια συλλογιστική που εκτίθεται στην προσβαλλόμενη απόφαση μπορεί, πέρα από τις κύριες εκτιμήσεις, να περιέχει και ενδείξεις προς επίρρωση των εκτιμήσεων αυτών.

104 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι από το σύνολο των επίμαχων σημείων του αιτιολογικού προκύπτει ότι η ευθύνη, την οποία υπέχει αλληλεγγύως η προσφεύγουσα, θεμελιώθηκε στην ιδιότητά της ως εταιρία που έχει απορροφήσει τη μία από τις εταιρίες που ήσαν υπεύθυνες για την εκμετάλλευση της οντότητας που διέπραξε την παράβαση, η παράθεση των δεσμών που υφίσταντο μεταξύ των εμπλεκομένων εταιριών κατά την περίοδο διαπράξεως της παραβάσεως δύναται μόνον να επιρρωννύει την εκτίμηση αυτή, επιβεβαιώνοντας το γεγονός ότι η επίμαχη συγχώνευση έλαβε χώρα στο εσωτερικό ενός ομίλου εταιριών που συνδέονταν μεταξύ τους μέσω ενός διαρθρωτικού δεσμού.

105 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ως άνω παρατηρήσεων, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι απορριπτέος και, κατά συνέπεια, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

106 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τη SNIA SpA στα δικαστικά έξοδα.

Vadapalas Dittrich Truchot

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Ιουνίου 2011.

(υπογραφές)